

ΧΑΙΡΕ ΑΚΑΚΙΑ

Το απόγευμα της Πέμπτης της 26^{ης} Μαρτίου η πολυαγαπημένη μας φίλη Ακακία, αγαπημένη όλων των Μεσολογγιτών ανεξαιρέτως, πέρασε από τις όχθες της λιμνοθάλασσας - που τόσο αγάπησε - στην αντίπερα μεριά, στις όχθες της Αχερουσίας και της σιωπής. Όχι όμως και της λήθης όπου η ίδια, μέσα από το μεγαλείο της ταπεινοφροσύνης της, παρέδιδε τον εαυτό της, σύμφωνα με ένα ιδιόχειρο σημείωμά της: **«Αγάπησα όλους τους ανθρώπους, Αγωνίστηκα να νικήσω ή να αξιοποιήσω τη δυστυχία μου. Τώρα παραδίδομαι στη λήθη.»**

Η λήθη δεν ταιριάζει στην Ακακία. Αν και η ζωή δεν στάθηκε γενναιόδωρη μαζί της, με τα προβλήματα υγείας που τόσο σκληρά και άδικα της φόρτωσε από τα παιδικά της χρόνια, η Ακακία προικισμένη – σαν αντιστάθμισμα – με απίστευτη εσωτερική δύναμη και μοναδικά πνευματικά προσόντα – κατάφερε να διαγράψει μια ανεπανάληπτη διαδρομή για να κάνει στο τέλος την Έξοδό της προς την Αθανασία, ως γνήσια Μεσολογγίτισσα που ήταν. Ο τρόπος που έζησε τη ζωή της, η άπλετη και ανεπιτήδευτη αγάπη που σκορπούσε γύρω της, το μέγεθος της κοινωνικής προσφοράς της και το σπουδαίο πνευματικό της έργο ξεπερνούν το υλικό και το εφήμερο αφήνοντας στη λήθη μόνο το άχθος της άμβλυνσης του πόνου που φέρνει η απώλεια. Ενός πόνου δυσβάστακτου για όσους τη γνώρισαν και, αναπόφευκτα, την αγάπησαν, ιδιαίτερα δε για την οικογένειά της που έχει ακόμα νωπά τα δάκρυα για τον αιώνηστο αδερφό της Σπύρο.

Το Μεσολόγγι των παιδικών μας χρόνων φεύγει και χάνεται. Η Ακακία με τα βιβλία της φρόντισε στοργικά να κρατήσει σαν φυλαχτό τις εικόνες του και τη λαλιά του, εγκόλπιο για μας που το ζήσαμε και παρακαταθήκη για τους νεότερους και τους επερχόμενους. Όμως το έργο της, μεγάλο και πολυσχιδές, ξεπέρασε τα στενά όρια της πόλης μας και πήγε μακρύτερα, μέσα κι έξω απ' την Ελλάδα. Το **Μέγα Βραβείο της Ακαδημίας της Γαλλίας** (Grand Prix de l' Académie Française) με το οποίο τιμήθηκε η Ακακία το 1991 για το βιβλίο της *«Δεκατρείς φωνές της σιωπής»*, η **βράβειυσή της από την Ακαδημία Αθηνών** για τη γλωσσική μελέτη της *Μιλήστε Μεσολογγίτικα*, το **Χρυσό Μετάλλιο** του Κέντρου Ευρωπαϊκών Μελετών (2004), καθώς και η ομόφωνη αναγόρευσή της, το 2003, σε **Επίτιμη Διδάκτορα** της Νεοελληνικής Λογοτεχνίας της Φιλοσοφικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών για το σύνολο του έργου της και την πνευματική της προσφορά, πιστοποιούν του λόγου το αληθές.

Το Σάββατο 28 Μαρτίου, την επομένη των τελευταίων Χαιρετισμών, το Μεσολόγγι σύσσωμο είπε το τελευταίο «χαίρε» στην Ακακία **του**:

Χαίρε Ακακία,
ακακίας κατοικητήριο,
Χαίρε η την μοίραν εκμειώσασα,
Χαίρε βασταγής προμαχώνα ακυρίευτε,
Χαίρε μακροθυμίας ακύμαντον πέλαγος,
Χαίρε προσηνείας αγκάλη αθέσφατος,
Χαίρε αγάπης φρέαρ αστείρευτον,
Χαίρε μειδίαμα ηλίου φαινότερον,
Χαίρε μεστού βίου αρχέτυπον,
Χαίρε φως της ψυχής μας ανέσπερον,
Χαίρε του Μεσολογγιού μας
αγλάισμα άφθαρτον
Χαίρε πολυαγαπημένη
φίλη, μητέρα και αδελφή, Ακακία.

Θα σε θυμόμαστε για πάντα
σαν το ηλιοβασίλεμα της Πλώσταινας,
σαν το κάμα των σάλτσινων
στο καταμεσήμερο του καλοκαιριού,
σαν το καθρέφτισμα της Βαράσοβας
στη λιμνοθάλασσα,
σαν την ευωδιά της βουστίνας
την άνοιξη,

Θα σε βρίσκουμε
στην καλλιέργεια των κειμένων σου,
στων Τεχνών την επουράνια κλίμακα,
στον ευγενικό φλοίσβο της λιμνοθάλασσας,
στα άνθη των Επιταφίων,
στις χοές της Μεγάλης Παρασκευής,
στα φιλιά της Ανάστασης,
στην αρμύρα των δακρύων μας.
Ακακία, χαίρε...

Για τις σπουδές, το έργο και τις δραστηριότητες της Ακακίας παρατίθενται πληροφορίες που αντλήθηκαν από τον ιστότοπο www.tovima.gr.

Η Ακακία Κορδόση έκανε τις εγκύκλιες σπουδές της στην Παλαμαϊκή Σχολή και συνέχισε με σπουδές γαλλικής φιλολογίας στην Ελλάδα και στην Ντιζόν στη Γαλλία. Εργάστηκε αρχικά στην υπηρεσία Τύπου της Γαλλικής Πρεσβείας και στη συνέχεια υπηρέτησε για πολλά χρόνια στη δημόσια εκπαίδευση ως καθηγήτρια γαλλικής γλώσσας.

Στη λογοτεχνία εμφανίστηκε το 1967, με διήγημά της στο περιοδικό *Νέα Εστία*. Εξαιρετικά παραγωγική, εξέδωσε τα διηγήματα *Γκρίζες μέρες* (1973), *Ποιος, αν φώναζα* (1987), *Οι γερανοί* (1993), *Τα χαμένα βήματα του αυτοκράτορα* (1999), *Ζωγραφισμένος Αύγουστος* (2005), *Δεν πειράζει που δεν μ' άκουσες* (2011), *Σαν μουσική τη νύχτα* (1997), τα μυθιστορήματα *Ο εμπρησμός* (1992), *Το διπλό ταξίδι* (1994), *Τα νοερά καλοκαίρια* (1995), *Ο μυστικός κόσμος του καθηγητή Αναγνώστου* (2001), *Απ' το ροζ ως το κόκκινο* (2010), το θεατρικό *Ένας άνθρωπος που λεγόταν Μπάυρον* (1974) αλλά και δοκίμια και μελέτες: *Αναλογίες* (1974), *Γνωρίστε το Μεσολόγγι* (1976), *Το Μεσολόγγι της ομορφιάς και του πνεύματος* (2003), *Ο γιατρός Νικόλαος Μαγκανάς. Από την Πίζα στο Μεσολόγγι* (2011) κ.ά. Είχε μεταφράσει αρκετά έργα του Μπαλζάκ για τις εκδόσεις Καστανιώτη, αλλά και σύγχρονη γαλλική λογοτεχνία (Φρανς Ρος, Κατρίν Αλεγκρέ) καθώς και την *Ιστορία της πολιορκίας του Μεσολογγίου* του Ογκίστ Φαμπρ. Επιμελήθηκε επίσης την έκδοση *Οκτώ γράμματα του Φώτη Κόντογλου στον Δημήτρη Κασόλα* (2002). Συνεργασίες της δημοσιεύθηκαν στο *Έθνος* και στο ένθετο *Ιστορικά* της *Ελευθεροτυπίας*.

Δραστήριο μέλος της πολιτιστικής ζωής του Μεσολογγίου από τα νεανικά της χρόνια, συμμετείχε στην έκδοση νεανικών λογοτεχνικών περιοδικών. Ήταν ιδρύτρια της Κινηματογραφικής Λέσχης Μεσολογγίου και διετέλεσε μέλος του διοικητικού συμβουλίου του Πνευματικού Κέντρου του Δήμου. Ήταν συνιδρύτρια με τον αδελφό της **Νίκο Κορδόση** του πολιτιστικού οργανισμού «Διέξοδος», όπου συντόνιζε για πολλά χρόνια τη Λέσχη Ανάγνωσης.

Μ.Π.
31/03/2015